

i lo molt mes grossa que siguié quant al demanar per algun compatriota inscrit al Consulat, li manifestá que sols, hi havia per repetides vegades la Bella Otero, a la qu'aquest es dirigí per a veurer si amb la seva ajuda podia sortir del compromís en que's trobava, donant lloc a la realització del objecte del viatge.

Per mediació de l'esmentada Bella conegué algun subdit espanyol, el que li va dir, que'l Cònsul es dedicava a cuidar els seus assumptes i no els d'Espanya i qu'era representant d'importantes empreses franceses.

Un altre cas per a mostra. En una quiebra es tingueren qu'enviar exhortos per la via diplomática a alguns comercians alemanys, i resultá que en els llocs ahont tenien qu'enviarse s'ignoraba en el Ministeri d'Estat si hi havia Cònsuls espanyols, i quant l'advocat de l'assumpte es dirigí al Consulat Alemany de Barcelona per a enterarse, allí li feren oferiment d'una bona gratificació si els hi donava una guia veritat dels representants qu'Espanya tenia a l'estranger, doncs es o era tanta la desorganització existent, que ningú sabia res de lo que's preguntaba.

I després dels dos casos esmentats, s'aprova un pressupost extraordinari del Ministeri d'Estat, sense orientació i sense finalitat; tot fatxada i res mes que fatxada, el barnís que domina en la terra ahont tot es fatxada i res real.

La qüestió es viurer, lo demés... lo demés al qui li interressi ja s'apanyará.

¡Oh! que n'es de veritat l'Espanya de pandereta.

Un aplec al Montseny

El cel se presenta el jorn assenyelat pera l'aplec, esclariat de bromas qu'enfosqueixin la blavor serena del firmament. En l'interior de les masies de l'encontrada tots els pagesos frescan fretuosos pera enllestir el fato qu'han d'endursen. Ans de que'l sol escampi sos potents raigs, tots ixen de sa casa, emprenent la ruta per el petit viarany que'ls portará a l'encontre del camí que mena a l'ermita. Un darrera l'altre fan sa ruta cantant la corrandia llur i internantse dins l'espessor de les aubagues, quina verdor xemada, emmantella la somorta montanya, fins assolir el cim quin límit se barreixa concirós ab l'oritzó.

L'ermita emplaçada al bell cim d'un encinglerat turó i rodejada de verts i corpulents arbres, quins veïllan la soletat quieta i mística de la recullida capella, apar talment el far de la Fé de tota l'encontrada. Desde lluny s'ovira impetèrrita desafiant les tempestes que volen enderrócar els murs dins quins shi bresola l'anima devota de la gent de l'entorn. Els pelegrins van pujant amunt, amunt de la montanya, formant una inestroncable cadena, ensemps que'l sol esbargeix la potencialitat de sa força arreu de l'encontrada.

Bentost les campanes ja braden llur só airós, cridant a l'ofici qu'en tal assenyelada diada se celebra dins la capella antiga.

¡Ja hi son! Tantost van arribant a la verda planuria, quan tots unguits per un mateix sentiment van entrant, amb posat religiós dintre l'arc que guarda la tradicional imatge del Patró. Les dones s'habillen ab la popular caputxa i els homens al entrar en el sagrat temple, se llevant amatents la

barretina que resguarda son asserenat front. L'interior de l'ermita resplandeix lluminosa, amb los ciris i ofrenas de molts qu'han pagat la promesa confreta amb el Sant. I allí dintre, quiscun aixeca llurs precis al Sant, pera que guareixi el bestiar i fassi que en la propera anyada tot vessi a dojo.

Acabada l'esmentada cerimonia van eixint de l'ermita, cantant les somniadores i desafinades posades dels goigs del Patró. Al ésser defora, tots escampantse a redós de la montanya van a buidar llur minestra. ¡Quin aldarull! Tot son bromes de bona mena.

I aixís després de jocs i tabals, quatre homens asseguts dessobre quatre grossos códols, fan gemegar les greujoses notes del floviol i el tamborino. Desseguit, com si fos el cant ensisador de la sireña que'ls crida a la mar de l'amor, amb dalit, tots forman la rocona de la sardana que's la dansa de nostre poble i ont encare llurs dansaires llueixen dessobre son front la vermellor serena del símbol de la Patria. ¡Oh! Maragall, que be hi sonarien aquí, en el cor de la nostra terra i al compás del puntejar armoniós, aquelles bellas posades:

Tota ma Patria cabrá en exa anella,

¡Is pobles dirán:

la sardana es la dansa mes bella

de totes les danses que's fan i's desfan.

¡Com voleyán els esbullats cabells d'aquelles escorrides jovincelas! No'ls afadiga el puntejar tantes hores els compassos armoniosos; jells estrenyen, mutuament en una sola abraçada, la ma dels cors que s'aymen...!

Quan esdevé de nou el silenci mirífic i plahent de la montanya, quan el sol s'ajoca enllá d'enllá de les serres de l'enfront, aquella dansa pura, que's l'orgull dels catalans, s'esmy; i allavores, aquella munió de gent, aplegada en la montanya, aprés d'entonar l'últim goig devant del Sant, emprenen de nou el bell camí que'ls menará a llurs masies.

I el bon ermita esguarda el camí, per quin se confonen les coloraines dels habillaments dels devots, amb la verdor serena dels pins i abets, ensemps qu'escolta unes confuses veus i cants qu'omplenan son cor de goig...

JOSEP SALA.

Ajuntament

Sessió del 16 de Novembre 1916.

Reunits els regidors Srs. Coma, Riera, Pujol, Torras (P.), Estrada, Barbany i Novellas baix la presidència del Alcalde Sr. Torras (F.), i sobre la sessió a les 7 i quart.

S'aproba l'acta anterior.

Després de varies preguntes per part d'en Riera s'aproba el dictamen referent al empréstit de 90.000 ptas.

Es llegeix el dictamen de la Comissió d'Hisenda referent als ingresos del pressupost ordinari de 1917. En Coma formula una modificació en la partida d'ingresos del Matadero i en Riera fa algunes observacions.

Acte seguit es llegeix la partida de gastos de l'esmentat pressupost. En Riera pregunta si la cantitat destinada a estudis superiors s'inverteix en sentit particular dels alumnes interesats, contestant-li la Presidencia en sentit afirmatiu. En Novellas demana sien 100 ptas., les destinades a millores per a el cuarterillo, en lloc de 60, com deya el pressupost. La Presidencia i en Coma

creuen acertada la dita modificació i s'aproba. S'aproba el pressupost total.

S'aprova el dictamen confeccionat per els comissionats especials dels reglaments de la Junta del Partit.

S'aproben varis comptes de la Comissió d'Hisenda i la subvenció de 50 ptas., per a el Centre Excursionista de Catalunya.

Es concedeixen qualques permisos per a obres de varies cases.

En Torras (P.) pregunta si se seguirá com altres anys la gratificació als agutzils per Nadal.

La Presidencia diu que sí.

En Riera es plany de que dues sollicitud que temps enrera varen passar a la Comissió d'Hisenda encara s'han de portar a l'aprobació del Consistori: En Coma, com a membre de l'aludida Comissió, l'hi dont satisfaccions i sens altre assumpte a resoldre a tres quarts de nou s'aixeca la sessió.

ESPURNES

En el nombre prop-passat de el periódic del Batlle i a primera plana, hi ha un article quins titols diuen:—Per a EL VALLÈS NOU—*Obra provechosa*—qu'el firma aixís tal com copiém—Un Granollersense—!

¡I que diu aquest article preguntarán els nostres llegidors? Doncs qu'en Torras ho ha fet tot i que Granollers ho deu tot a n'en Torras.

¡I tot aixó no ho sabíau, llegidors? Doncs are ho sabeu per el clar. Granollers ho deu tot a n'en Torras, tot lo dolent, i lo que n'ho ha deixat fer de bó, perque té la bona sombra de ferho tot malament i de privar de fer tot lo que's bó.

Si no ho voleu creurer llegiu el mentat article i'n quedareu convensuts.

Que debia quedar descansat el tal *Granollersense*.

Es veu que'ls nois del periódic del Batlle tanta bona cara fan amb una mentida com amb una veritat.

Quant no saben que dir negan rotundament amb una frescura espatarrant, i surten del pas amb quatre xistos de *guardarropia*.

Are surten amb que ells no han insultat mai a en Ribas.

¡Ja saben aquestos senyors lo que es insult?

Lo que no han fet mai ha sigut discutir la gestió den Ribas, Aixó no que no ho han fet mai, i'l que deurán trigar a ferho.

¡Que voleu contesfar a les afirmacions que fá el Diumenge passat el periódic del Batlle en l'article titulat «Labor provechosa»?

Llegit aquell article, perque'l llegirem creient trobarhi alguna afirmació seria, no resulta res d'aixó, en lo de la administració, sols ha fet lo contrari de lo que diuen, Lo que afirmen del Pont i Nou Hospital es volguerlo adornar amb plomes d'altres.

Lo del Hospital antic, no es veritat; lo que afirma sobre el menjar dels assilats es una solemne calumnia, qu'estem disposats a demostrar.

Respecte a haver buscat ell medis per a mantenir l'Hospital aixó es veritat i altres vegades ho havem reconegut, i..... vituperat que's mantinguessin els malalts amb diners tretts de l'autorització del vici.